

FUNDACJA
"Archiwum i Muzeum" Pomorskie
Armii Krajowej "Wojownicy Polscy"
87-100 Toruń, ul. W. Górskiego 2
tel.: 65-22-103, e-mail: srova@um.torun.pl
REGON 870302736

MEMORIAL
General Marii Wittek

239

fol. end. 1

PWK

† 1932.

MOŚCICKA

MICHALINA

z d. Czyżewska

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI — ^{††} MOŚCICKA Michałina
z d. Czyżewska

I/1. Relacja —

I/2. Dokumenty (sensu stricto) dotyczące osoby relatora —

I/3. Inne materiały dokumentacyjne dotyczące osoby relatora —

II. Materiały uzupełniające relację ✓ k. 3, s. 1-3

III/1 — Materiały dotyczące rodziny relatora —

III/2 — Materiały dotyczące ogólnie okresu sprzed 1939 r. —

1939 III/3 — Materiały dotyczące ogólnie okresu okupacji (1939-1945) —

1945 III/4 — Materiały dotyczące ogólnie okresu po 1945 r. —

III/5 — inne... —

IV. Korespondencja —

V. Nazwiskowe karty informacyjne ✓

VI. Fotografie ✓ reprodukcje - szt. 1

II Materiały uzupełniające relację

- J. Kelles-Krauz, Mościcka z Czyżewskich Michalina [w:] Polski Słownik Biograficzny [b.d.], t. 3, s. 1-3

Słown. Hist.-Geogr. Średniowiecznej Wielkopolski
III PAM w P. (głównie Stęszew, Koźmin, Opalenica).

Antoni Gąsiorowski

Mościc ze Ściborza h. Mościc-Ostoja (zm. między r. 1374 a 1383), wojewoda gniewkowski i starosta brzeski kujawski. Pochodził z kujawskiej rodziny rycerskiej o lokalnym znaczeniu. Ojcem jego był Mikołaj ze Ściborza, chorąży inowrocławski w drugim dziesięcioleciu XIV w. M. pojawia się w źródłach po raz pierwszy w r. 1353, od razu na urzędzie wojewody gniewkowskiego przy ówczesnym księciu tego terytorium Władysławie Białym. Na jego prośbę książę ów zezwolił wówczas norbertankom plockim na lokację ich wsi Ostrowąs. M. jako najwyższy dostojnik księstwa otwierał z reguły listę świadków na dokumentach Władysława. W r. 1357 rozstrzygnął, wraz z sędzią Tomaszem z Branna, spór między biskupem kujawskim a rodziną rycerską z Masznic i Wróblewa o wieś Bazyliszewo (dziś Baškowo) na korzyść biskupa. Drogią zamiany za wieś Złotniki uzyskał od bratanków: Mikołaja, Bychnia i Ścibora, ich udział we wsi Ściborze (1362). Zastaw księstwa gniewkowskiego przez Władysława Białego Kazimierzowi Wielkiemu (1363/4) wprowadził M-a w służbę królewską. Z nowym władcą współpraca M-a ułożyła się jak najlepiej. W otoczeniu Kazimierza przebywał on zarówno na zjeździe z książętami głogowskim i belskim w Bobrownikach (1365), jak i na wielkim zgromadzeniu książąt i dostojników w Plocku i Łowiczu (1369), kiedy to celebrowano zaślubiny królewskiego wnuka Każka z Małgorzatą mazowiecką. Co więcej, między 9 V a 14 XI 1368 został on starostą brzeskim kujawskim. Na urzędzie tym odnotowują go źródła jeszcze w r. 1370.

Nie wiadomo, jak odniósł się M. do sukcesji andegaweńskiej w Polsce. Jako żyjący występuje źródłowo za rządów Ludwika tylko raz, i to na dokumencie ks. Każka, wystawionym w Koronowie dla plebana wyszogrodzkiego. Dokument ten, zachowany w kopii, ma jednak błędną datę roczną; dzień wystawienia (czwartek po 8 IX) oraz tytułatura wystawcy, odpowiadająca późniejszym jego aktom, dopuszczają l. 1374—6. Z r. 1383 pochodzi wiadomość o M-u jako zmarłym. Od r. 1373/4 starostwo brzeskie znajdowało się w rękach Bartosza z Sokołowa i Bartosza z Wezemborka. Dyplomy węgierskie z końca XIV w. dla kasztelana bydgoskiego Mikołaja ze Ściborza mianują go synem M-a, woj. inowrocławskiego; wynika stąd, że ten ostatni dożył momentu rozszerzenia na ziemię inowrocławską terytorialnych kompetencji wojewodów gniewkowskich. Momentu tego nie udało się jednak dotąd precyzyjnie ustalić. Relacja Janka z Czarnkowa o dwukrotnie (1373 i 1375/6) podejmowanej przez Władysława Białego próbie odzyskania księstwa nie przynosi żadnych wiadomości o M-u.

Zięć M-a, Przedpełk ze Stęszewa, po śmierci Kazimierza Wielkiego należał do inicjatorów wprowadzenia Władysława Białego z Dijon do kraju; w r. 1374 jednak otrzymał od króla Ludwika kasztelanę międzyrzecką. W szczególnie bliską komitywę z dworem węgierskim weszli synowie M-a, z głośnym woj. siedmiogrodzkim Ściborem na czele. Ze względu na niemożliwość dokładnego datowania zgonu M-a nie sposób określić jego osobistego udziału w ukształtowaniu tej nowej polityki rodzinnej.

M. pozostawił czterech synów: Mikołaja, kasztelana bydgoskiego (zob.), Andrzeja, podczaszego inowrocławskiego lub gniewkowskiego, Ścibora, woj. siedmiogrodzkiego oraz komesa kilku komitatów gornowęgierskich (w literaturze zazwyczaj mylnie utożsamianego z bratankiem M-a o tymże imieniu), i Marcina, kanonika włocławskiego. Córka M-a Zofia była żoną kasztelana międzyrzeckiego Przedpełka ze Stęszewa h. Łódzia.

Imię M-a, pierwszego z rodziny na najwyższym urzędzie ziemskim, stało się zawołaniem całej kujawskiej linii rodu.

Guldon Z., Powierski J., Podziały administracyjne Kujaw i ziemi dobrzyńskiej w XIII—XIV wieku, W. 1974 s. 214—20; Jasiński K., Zjazd na Mazowszu w kwietniu 1369 r. i jego geneza, Acta Universitatis Nicolai Copernici, Historia, 9, Tor. 1973 s. 59—60; Prochaska A., Ścibor ze Ściborzyc, Roczniki Tow. Nauk. w Tor., R. 19: 1912 s. 139—42, 146, 195, 205; Wenzel G., Stibor vajda, Budapest 1874 s. 7, 32, 34, 46—7, 86—90, 117, 202; — Cod Pol., I 104, 120, 124, II 215—16, 297, 310, 501, 508, 526; Dok. kuj. i maz.; Dokumenty sądu ziemskiego krakowskiego 1302—1453, Wr. 1971 nr 5; Incidita kujawskie i dobrzyńskie z lat 1345—1368, w: Dokumenty do dziejów Kujaw i ziemi dobrzyńskiej XIV—XIX w., W. 1974 nr 4—5; Kod. maz. (Lubomirskiego), nr 179 s. 192; Kod. Wpol., III; Kronika Jana z Czarnkowa, Mon. Pol. Hist., II 677—8, 738—9, 747; Księga ziemska poznańska 1400—1407, P. 1960 nr 414; Liber scabinorum Veteris Civitatis Thoruniensis 1363—1428, Tor. 1936 nr 190; Zbiór dok. mpol., IV 979; — AGAD: Metryka Kor., t. 34 f. 184—185; Arch. Diec. w Pelplinie: Kopiaż V-3 f. 15—16; WAP w Bydgoszczy: Koronowo Kl. A 106, Strzelno Kl. A 23.

Janusz Błeniak

Mościcka z Czyżewskich Michalina (1871—1932), działaczka społeczna, żona prezydenta RP. Ur. 20 XII w Klicach w pow. ciechanowskim, była córką Antoniego Czyżewskiego, właściciela niewielkiego folwarku Czyżew w pow. gostynińskim, i Agnieszki z Mościckich. Gimnazjum ukończyła w Plocku i tam uzyskała państwowy patent na nauczycielkę. Krótki czas prowadziła tajne nauczanie. W r. 1892 poślubiła swego kuzyna Ignacego Mościckiego (zob.). W związku ze swą działalnością polityczną Mościcki musiał opuścić Król. Pol. i oboje z żoną emigrowali do Londynu, a w r. 1897 przenieśli się do Fryburga w Szwajcarii. M., współpracując politycznie z mężem, umiała stworzyć w swoim domu przystań dla licznie przybywających z kraju działaczy i studiującej w Szwaj-

carii młodzieży polskiej. W r. 1912 Politechnika we Lwowie powołała Mościckiego na profesora i po 20 latach Mościccy powrócili do kraju. M. została wprowadzona przez żonę prof. Bronisława Pawlewskiego Henrykę (cioteczna siostrę Marii Curie-Skłodowskiej) do Związku Równouprawnienia Kobiet Polskich i do Koła Pań Tow. Szkoły Ludowej (TSL). Później przeszła z TSL do Tow. Uniwersytetu Ludowego im. A. Mickiewicza, które odpowiadało jej bardziej ideowo. W l. 1918—22 była czynnym członkiem zarządu Towarzystwa.

Najwyższą działalność rozwijała M. w okresie pierwszej wojny światowej i w Polsce Niepodległej. Związana z ideologią Józefa Piłsudskiego i «Strzelcem», popierała Legiony, w których walczyli też jej dwaj synowie. Razem z H. Pawlewską i Marią Kelles-Krauzową zorganizowała lwowskie Koło Ligi Kobiet Galicji i Śląska (11 VII 1915) przy Naczelnym Komitecie Narodowym (NKN) i weszła w skład zarządu, obejmując sekcję i sekcję dochodową; pracowała też w sekcjach: pomocy legionistom (prawa żłocznej «Domu super-arbitrowanych legionistów» i «Gospody Legionistów Polskich») oraz opieki nad rodzinami i dziećmi, znajdującymi schronienie w Ochronce im. Józefa Piłsudskiego. Zjazd Ligi Kobiet w Krakowie w dn. 11 i 12 VI 1916 wybrał M-ą do prezydium; odtąd do r. 1926 pozostawała we władzach naczelnych, a w l. 1920—4 pełniła obowiązki przewodniczącej. We wrześniu 1916 wybuchł konflikt ideowy między NKN a Ligą; dn. 29 IX Zarząd Główny Ligi uchwalił w Krakowie wystąpienie z NKN. W tym cz. się zaangażował też Liga episkopat za jej «radykałno» poglądy, za «namiętne i publiczne uprawianie polityki przez kobiety», za zatrudnianie w Ochronce im. J. Piłsudskiego Żydówki Fryderyki Lazarusówny. M. podjęła obronę Lazarusówny i przekonywała kobiety, by nie występowały z Ligą. Stanowisko większości członkiń na ogół znalazło zrozumienie, o czym świadczył list otwarty „W imię słuszności” Maurycego Mychalskiego (ogłoszony w tygodniku „Na Posterunku” 1917 nr 26/7). Gdy z końcem 1917 r. Liga została rozwiązana przez władze, koło lwowskie przekształciło się na zebraniu 20 I 1918 w Komitet Obywatelski Polek (KOP), do którego dołączył się też Komitet Pracy Obywatelskiej Kobiet (KPOK), dotąd uchylający się od współpracy ze względu na różnice orientacyjne. Kierownictwo objęła przewodnicząca KPOK Maria Dulebianka, a M. została jedną z jej zastępczyń. Przełom lat 1917/18 zaznaczył się ożywioną działalnością na rzecz pomocy legionistom internowanym w Beniaminowie i Szczypiornie w r. 1917, a później w r. 1918 w Huszt i Marmaros-Sziget, oraz antyrządowymi wystąpieniami protestacyjnymi. M. znalazła się wśród organizatorów lwowskiej Ligi Niezawisłości i oddziału Polskiej Organizacji Wojskowej (POW), w którym kierowała sprawami finansowymi. W

KOP na plan pierwszy wysunęła się sprawa zapewnienia pracy kobietom, którym groziło bezrobocie na skutek powrotu inwalidów wojennych do pracy. KOP zajmował się też propagandą na rzecz równouprawnienia we władzach państwowych i samorządowych przyszłej Polski i zrównania kobiet w dostępie do wykształcenia.

Walki listopadowe we Lwowie zastały M-ą w dzielnicy zajętej przez wojska ukraińskie. Udzielała się aktywnie w pracach KOP, w którego lokalu skupiała się akcja pomocy dla walczących i mieścił się punkt kurierski oraz redakcja tajnego „Komunikatu”. Z końcem 1918 r. M. przedostała się przez tereny walk na czele szesnastosobowej delegacji do Krakowa na Zjazd Zjednoczeniowy Lig Kobiet Galicji i Śląska oraz Pogotowia Wojennego, odbywający się w dn. 29—31 XII. Została wybrana jedną z wiceprzewodniczących. Z ramienia Ligi Kobiet i Ligi Niezawisłości weszła w lecie 1919 do Rady Miejskiej m. Lwowa, działała w sekcji dobroczynności, potem opieki społecznej. Praca połączonej Ligi Kobiet Polskich skupiła się później głównie na opiece nad dzieckiem, prowadzeniu zakładów i zamierzonej budowie — przy pomocy Związku Polek w Ameryce — sanatorium w Rabce. W l. 1927—8 M. została członkinią Komitetu Honorowego Budowy Sanatorium w Rabce. Trudności finansowe przeszkodziły realizacji planów. W wyborach 1922 r. kandydowała do Senatu (z wystawionej przez Związek Kobiet Polskich listy nr 25, która przypadła w głosowaniu) z ramienia Klubu Politycznego Kobiet Postępowych. Brała udział w wielu inicjatywach społeczno-kulturalnych, jak m. in. Komitet Domu dla Samotnych Kobiet im. Marii Dulebianki, Komitet Budowy II Domu Techników dla młodzieży akademickiej, Miejski Komitet Pomocy Bezrobotnym, Przysposobienie Wojskowe Kobiet do Obrony Kraju (w l. 1924—6 przewodnicząca oddziału lwowskiego). Uczestniczyła żywo w akcji na rzecz upaństwowienia średnich szkół żeńskich we Lwowie, w akcji organizowania kolonii letnich dla dzieci i współpracowała z Robotniczym Tow. Przyjaciół Dzieci (RTPD).

Wybór Ignacego Mościckiego na prezydenta Rzpltej i wyjazd do Warszawy nie przerwały pracy społecznej M-iej, choć zmieniły jej charakter. Patronowała Lidze Kobiet, a następnie powstałemu w r. 1928 Związkowi Pracy Obywatelskiej Kobiet, którego była honorową przewodniczącą, Polskimi Komitetowi Pomocy Dzieciom, Komitetowi Opieki nad Dziećmi Kresów Zachodnich, organizacjom, w których była dawniej czynna, i wielu innym. W czasie powodzi na Huculszczyźnie w r. 1927 zorganizowała Komitet Pomocy Ofiarom Powodzi; ośrodki doraźnej pomocy zostały potem przekształcone w stałe Ośrodki Zdrowia i Opieki Społecznej. W Spale założyła ochronkę i szkołę, zaś dla dzieci niższych funkcjonariuszy Zamku i Łazienek w Warszawie Komitet Doży-

wiania i Kolorii Letnich. Przekonana o wielkiej roli kobiet w życiu narodu, powołała w r. 1927 Komitet, który przygotował pokaz udziału kobiet w dorobku X-lecia RP w Pawilonie Pracy Kobiet na Poznańskiej Wystawie. Była czynna do ostatka mimo ciężkiej choroby. Zmarła 18 VIII 1932 w Spale, pochowana została na cmentarzu Powązkowskim w Warszawie. ^{rodzice rodzim} 72 małżeństwa z Ignacym Mościckim miała czworo dzieci (zob. życiorys męża).

[Ceysingerówna H.] H. C., Sp. Michalina Mościcka, „Praca Obywatelska” 1932 nr 15-16 (fot.); Dziesięciolecie Polski Odrodzonej; Jaworska M., W służbie Ojczyzny, „Praca Obywatelska” 1932 nr 22 (fot.); Męczkowska T., Michalina Mościcka, „Kobieta Współcz.” 1932 s. 526 (fot.); Michalina Mościcka, W. 1933 (fot.); Morańczewska Z., [Wspomnienie], „Praca Obywatelska” 1932 nr 15-16 (fot.); taz, W załobnym bólu, tamże nr 22 (cały poświęcony M-iej); Naglerowa H., Sp. Michalina Mościcka, „Bluszcz” 1932 nr 35 (fot.); Niedziałkowska Z., [Michalina Mościcka], w: Jednodniówka Domu Akademiczek w Warszawie, W. 1935 s. 1-3 (fot.); [Wittekówna M.] M. W., Prezydentowa Michalina Mościcka, „Dla Przyszłości” 1932 nr 8/9 (fot.); — Komunikat Zarządu Głównego Polskiego Stowarzyszenia Kobiet z wyższym wykształceniem 1932 r., 1933 nr 6 s. 1 (fot.); — „Gaz. Lwow.” 1922 nr 222 s. 3, nr 228 s. 3, nr 245 s. 3; „Kobieta Współcz.” 1929 nr 21 s. 1-2; — Nekrologi i opisy pogrzebu w prasie codziennej; — B. Ossol.: rkp. 14029—14038, III (zespół papierów Ligi Kobiet we Lwowie 1915—1928); — Informacja Mariusza Kelles-Krauz, pasierba Janusza Czyżewskiego, bratanika Michaliny Mościckiej; Wspomnienia własne autorki artykułu.

Janina Kelles-Krauz

Mościcki Bolesław Euzebiusz (1877—1918), pułkownik WP, pierwszy dowódca Pułku Ułanów Krechowieckich. Ur. 14 XI w Wysokim Mazowieckim, pochodził z drobnej szlachty, był synem Ludwika, uczestnika powstania styczniowego, i Pauliny z Zarębów. Uczęszczał do gimnazjum w Łomży, ale nauki nie ukończył. Ok. r. 1893 rozpoczął praktykę górniczą w Zagłębiu Dąbrowskim, jednocześnie podjął samokształcenie, które umożliwiło mu złożenie egzaminu uprawniającego do odbycia jednorocznej ochotniczej służby wojskowej w armii rosyjskiej. Pełnił ją w Starokolskim Batalionie Zapasowym, skąd został skierowany do szkoły piechoty w Czugujewie i ukończył ją w stopniu chorążego. W r. 1902 na własną prośbę został przeniesiony do oddziału kawalerii w Zaamurskim Okręgu Straży Granicznej (Mandżuria). Uczestniczył w wojnie rosyjsko-japońskiej (1904—5) jako porucznik jednego z konnych oddziałów zaamurskich. Po zakończeniu wojny dowodził szwadronem kawalerii, wydzielonym do walki z tunguską partyzantką. W l. 1911—13 kształcił się w oficerskiej szkole kawalerii w Petersburgu i ukończył ją jako rotmistrz. Od kwietnia 1915 uczestniczył w działaniach pierwszej wojny światowej. Wyróżnił się wkrótce jako dowódca szwadronu 2 Zaamurskiego Pułku Kawa-

lerii w boju pod Horodenką i został odznaczony oficerskim Krzyżem Św. Jerzego. Podczas następnych działań wojennych uzyskał wiele rosyjskich odznaczeń bojowych, a w czerwcu 1916 otrzymał złotą szablę za szarżę konną pod Neterpincami. Wkrótce potem został awansowany do stopnia podpułkownika i objął zastępczo dowództwo pułku. Wczesną wiosną 1917 został mianowany pułkownikiem i dowódcą 1 Zaamurskiego Pułku Kawalerii.

Kiedy zaczęto tworzyć wojskowe jednostki polskie, M. objął 19 VII 1917 dowództwo Pułku Ułanów Polskich. Dn. 24 VII t.r. na czele pułku powstrzymał pod Krechowcami natarcie wojsk niemieckich ścigających 11 dyw. piechoty rosyjskiej. Sukces ten zadecydował o przyjęciu przez pułk miana «Krechowiecki». Następnie M. dowodził pułkiem w czasie walk odwrotowych armii rosyjskiej na linię Zbrucza i podczas walk na froncie rumuńskim, a od 15 IX 1917 kwaterował wraz z pułkiem w Dukorze koło Mińska na Białorusi i podlegał dowódcy 1 Korpusu Polskiego. W styczniu i lutym 1918 dowodził 1 Pułkiem Ułanów Krechowieckich podczas walk, jakie 1 Korpus Polski toczył z siłami zbrojnymi Rosji Radzieckiej. Dn. 11 II stanął na czele delegacji wysłanej z Bobrujska do Rady Regencyjnej i wyruszył do Warszawy z eskortą szwadronu ułanów. Dn. 17 II stoczył ostatnią potyczkę pod Łopatycami, po czym odesłał szwadron do Bobrujska, a sam w przebraniu podjął próbę przedrzeć się przez linię frontu. Zginął 18 II 1918 w rejonie lesniczówki Dub koło Łunińca. W kilka dni później zwłoki M-ego zostały odszukane przez specjalną ekspedycję, przewiezione do Mińska i złożone w podziemiach tamtejszej katedry. W r. 1921 prochy M-ego zostały sprowadzone do kraju, najpierw złożone na terenie koszar 1 Pułku Ułanów Krechowieckich w Augustowie, a następnie przewiezione do Warszawy i pochowane 26 VIII 1921 w podziemiach kościoła Św. Krzyża przy ul. Krakowskie Przedmieście. Znajdowała się tam jego płyta nagrobna, wykonana wg projektu Antoniego Madzińskiego z r. 1922, zniszczona w r. 1944; tablicę zastępczą została wmurowana w tym samym miejscu w r. 1958. M. był posmiertnie odznaczony Krzyżem Wirtuti Militarnej 5 kl., Krzyżem Niepodległości z Mieczami i Krzyżem Walecznych. Rodziny nie założył.

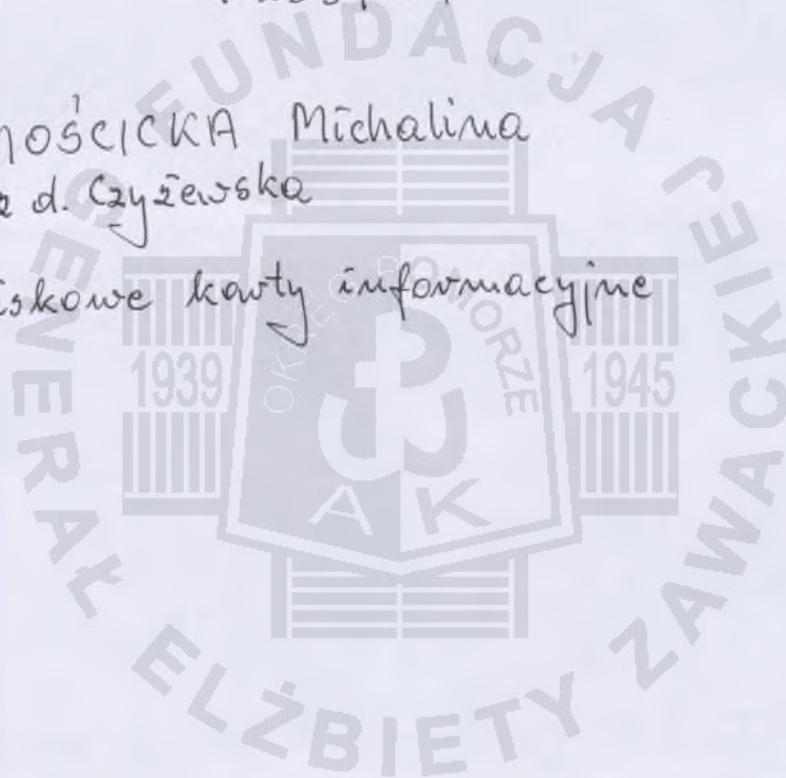
Portret przez Konstantego Górskiego (olej., W. 1931) w Muz. Wojska Polskiego w W.; Portret konny przez Mikołaja Wisznickiego (akwarela, Londyn 1952) w Instytucie Polskim i Muz. im. Gen. Sikorskiego w Londynie; Fot. obu portretów w Materiałach Red. PSB; — Enc. Wojsk.; — Koźmiński K., Kamienie na szaniec, Lw. — W. 1937 s. 79—81 (fot. portretu); Księga jazdy polskiej, W. 1938; Lipiński W., Walka zbrojna o niepodległość Polski 1905—1918, W. 1935; Litewski J., Dziewanowski W., Dzieje 1 Pułku Ułanów Krechowieckich, W. 1932 s. 61 i n., 132; Wrzosek M., Polskie korpusy wojsko-

T. 239 / wsk

PSK

MOŚCICKA Michalina
z d. Czyżewska

v Nazwiskowe karty informacyjne

T 233 / WSK

PKdOK

†† MOŚCICKA Michalina
z d. Czyżewska

MICHALINA MOŚCICKA, z d. Czyżewska, ur. 1871.
Działaczka wielu organizacji społecznych. Żona
Prezydenta RP. Członkini POW, w latach 1924-26
przewodnicząca Oddziału Lwowskiego PKdOK,
od 1926 w Warszawie patronowała Organizacji
PKdOK. Zm. 18 VIII 1932 w Spale. Pochowana
w Warszawie.

E. Zawacka, Czekałło na rozkaz, s.

Mościce Michałowe

jest jakis dworek
z dymem

Przyszly event z Torunia

Mrościeke Mielcaline

B parts

zdjęcie - jednolite

T.239/WSK

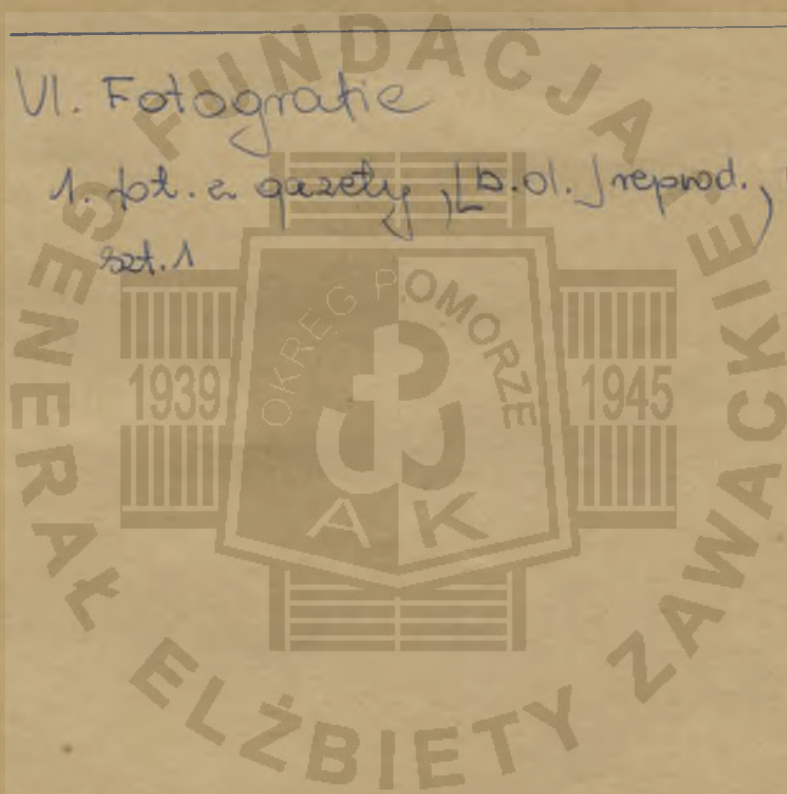
PWK
Lwów

MOSCIKA Michalina
2 ol. Czyżewska

VI. Fotografie

1. fot. z gazety, 1 b. ol. Inprod. (11x 13)

set. 1

25 wrz. 2012

1. WSK
Jeczki osobowe

2. T. 239/WSK
3. репр., ф. 3x11
- 4.
5. МОЩИЦКА Michalina
z d. Czajniwska
6. N.N.
7. " Jeolnodniowka, nr 1/1931 r.
8. uwagi: opis na odwracie fot.
mościecka Michalina
z d. Czajniwska
prezydentowa i protektorke OPR
Lok i wieprewodniasca
Komitetu PK Lok i PWSK
Jeolnodniowka OPR Lok 1931 nr 1

Z. Smit 2012v.

Hotel der Michaeliner

2 d. Cyressen

prosydenkon OMK
probelibon O PK dOK
K. i. i. cyressen
Schreibungs Kinnich
PK dOK i. PKK

Jedwo denndol OPK dOK

1931. s. 1

data wstępnego

1932 r
++ Mościcka 4-ka
Michalina

MOŚCICKA

GENERALNA FUNDACJA
ELŻBIETY
OKRĘG KOMOROWA
1939
AWACKIE

~~Żanocka~~

~~gajdovina 186 m 26~~

~~100 Toruń~~

MOŚCICKA

~~Helena Dąbrowska~~
Krasinska 16 m 148
0458 Warszawa

++
Mosińska
Micheline

...

IPMUC

Mwa

MOŚCICKA MICHALINA

